
Gent | Ferran Sardans | Actualitzat el 04/05/2020 a les 10:47

«Estic estudiant Educació Social a distància per la UOC i treballo a la Creu Roja de Manresa com a tècnica de refugiats i sense sostre»

D'AQUÀ• I D'ALLÀ€.Â Iranzu Martinez Orozi. Huarte (Navarra).

El meu nom és Iranzu Martínez Orozi. Vaig néixer a Huarte, un poble a prop de Pamplona. Tinc 28 anys i fa un parell d'anys que vaig arribar a Manresa. Abans havia estat vivint a Olesa perquè el meu company és d'allà. Ens vam conèixer a Itàlia, on vaig viure durant quatre anys. L'últim any de la carrera de Pedagogia el vaig fer a Parma i l'any següent vaig cursar un màster sobre formació d'adults a Bolonya, on em vaig poder especialitzar en temes de joves en risc d'exclusió social

relacionats amb l'esport.

Cada cert temps necessito canviar d'aires i descobrir nous idiomes i noves cultures. En tornar d'Itàlia vam decidir anar a viure a la terra de la meua parella. Jo tenia moltes ganes de descobrir Catalunya i aprendre el català, que és una llengua que sempre m'ha interessat molt. Parlo també castellà, basc i italià, fet que m'ha facilitat molt aprendre el català. He fet diversos cursos del Consorci Per la Normalització Lingüística, tant a Olesa com a Manresa, i fa poc temps he aprovat el nivell C1. La valoració que faig dels cursos, els materials didàctics i els professors és meravellosa. A més, s'han espavilat molt a l'hora de fer cursos a distància per poder compaginar la vida laboral amb l'aprenentatge de la llengua pròpia del país.

«Ser bilingüe m'ha ajudat molt, perquè a Huarte les llengües oficials són el castellà i el basc»

Estar en un entorn en què la majoria de gent parla gairebé sempre en català, poder veure la televisió en aquesta llengua i el fet de parlar-lo amb la meua parella m'ha permès poder-lo aprendre amb certa rapidesa. Ser bilingüe m'ha ajudat molt, perquè a Huarte les llengües oficials són el castellà i el basc, però també l'interès i les ganes d'aprendre'l.

Actualment estic estudiant Educació Social a distància per la UOC i treballo a la Creu Roja de Manresa com a tècnica de refugiats i sense sostre. És una feina imprescindible, que m'apassiona. Estic molt contenta d'haver optat per viure a Manresa, ja que té tots els serveis que puc necessitar, però no és una gran ciutat atapeïda i estressant. Venint de poble té la mida justa. A nivell professional m'hi he pogut desenvolupar bé i crec que la seva gent és molt simpàtica i acollidora. Quan vivíem a Olesa veníem sovint a la Taverna dels Predicadors i sempre m'havia semblat un lloc perfecte per viure. Ara em reafirmo en aquesta decisió.